

Column 'Bekentenis' van Olga de la Fontaine uitzending 29 maart 2018

Ik beken kleur. Ik ben een kleurder. Ik kleur.

Sinds mijn chronische duizeligheid, dat ik zo noem omdat er geen arts is die weet wat er met mij is, en om u te helpen te begrijpen hoe lastig het is, kleur ik. Ik heb twee en half jaar geleden noodgedwongen mijn leven resoluut om moeten gooien. Gewoonten en structuren moesten aangepast worden. 's Morgens met een bak koffie meteen achter de computer en schrijven was de grootste verandering. Schrijver die ik ben, schrijven dat ik adem, ik moest loslaten want computergebruik triggert mijn vage klachten. Zoals ik weet dat mijn huisarts ze noemt.

Op mijn eerste verjaardag na Bas kreeg ik een kleurboek en potloden die ik meteen in een hoek gooide, nog net niet in de prullenbak. Kleuren! Hoe haalde de gulle gever het in haar hoofd! Die hoek kwam ik af en toe tegen. Ze lokte en een paar maanden later nam ik kleurboek en kleurtjes op. En zette mij aan mijn eerst kleurplaat, een hele eenvoudige.

Het schrijven in de ochtend is vervangen door het kleuren. Al luisterend naar de actualiteiten op de Nederlandse zenders en At5 kom ik een groot stuk van de ochtend door. De beroepentest die ik ooit maakte en waaruit kwam dat ik schilderijenrestaurateur moest worden, was niet meer zo vreemd. Ik blief ingewikkelde kleurplaten en zeker geen mandala's.

Ik ken verder niemand in mijn kring die kleurt. Wat niet wegneemt dat kleurboeken voor volwassenen bij bosjes worden verkocht. Er moeten dus massa's mensen zijn kleuren als hobby hebben. Ik besteed er veel tijd aan dus ik kan het gerust een hobby noemen. Maar het is gek dat ik verder niemand ken die kleurt. Ja, bij creatieve dagbesteding in de psychiatrie wordt gekleurd, maar bij hoogopgeleiden, bespeur ik geen enkele kleurwoede. Ontwaar ik een taboe? Durven ze het niet te bekennen, zijn het kleurders in het stiekeme?

Ik heb een bombardement aan kleurboeken gekregen en nog altijd krijg. Mensen denken aan mij als ze toevallig een kleurboek tegenkomen. Sommige zijn werkelijk prachtig, andere gooi ik in een hoek. Diezelfde hoek, jazeke.

Ik heb ooit gekscherend tegen Bas gezegd dat hij plaatjes inkleurde. Hij had een techniek, compleet uitgedacht. Allereerst was daar het idee. Hij gaf dat vorm door er een foto van te maken, van mij bijvoorbeeld met een grote zonnehoed en een zomerse jurk. Hij koos zijn foto uit, zette die om in lijnen. Zette ze vervolgens op een plastic vel die onder de projector ging, en het beeld op het doek projecteerde. Dan nam hij de lijnen op het doek over. Daarna begon het schilderen. Natuurlijk was het geen plaatjes inkleuren wat hij deed, hij schilderde op hoog niveau. Laag na laag kwam het schilderij tot leven. Hij was goed. Erg goed.

Ik kleur in de ochtend. Het is om me rustig te houden en om toch iets te doen te hebben. Ik sta meteen in de startblokken zodra ik wakker ben. Ik weet waarom, de geneugten van een ontbijttafel toen ik jong was heb ik nooit gekend. Het was wassen, aankleden en dan weg. Een jarenlange traditie laat je niet snel los. Ik kleur. In de ochtend. Olga, heb je nou niets beters te doen? Ja natuurlijk wel. Maar ik luister wat mijn hoofd van mij wil. En als zij wil dat ik kleur. Dan kleur ik. Het is mijn eer niet te na.